

Nr 20

Utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i förordningen den 22 april 1960 (nr 77) angående byggnadsforskningsavgift, m. m., dels ock i ämnet väckt motion.

Genom en den 26 januari 1962 dagtecknad proposition, nr 80, vilken beträffande förslag till förordning om ändring i förordningen angående byggnadsforskningsavgift hänvisats till lagutskott och behandlats av tredje lagutskottet men i övrigt hänvisats till statsutskottet, har Kungl. Maj:t — under åberopande av propositionen bilagt, i statsrådet fört protokoll över socialärenden —, såvitt nu är i fråga, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

förordning om ändring i förordningen den 22 april 1960 (nr 77) angående byggnadsforskningsavgift

Härigenom förordnas beträffande förordningen den 22 april 1960 angående byggnadsforskningsavgift, dels att 2 § skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, dels att 3 § skall upphöra att gälla, dels att i 4 och 5 §§ ordet »riksförsäkringsanstalten» skall ersättas med ordet »riksförsäkringsverket», dels ock att de båda sistnämnda paragraferna skola betecknas 3 och 4 §§.

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

2 §.

Byggnadsforskningsavgift utgår för kalenderår med femton hundra-dels procent av den lön i penningar eller naturaförmåner i form av kost eller bostad, som arbetsgivare under året utgivit till arbetstagare, för vilken arbetsgivaren skall påföras avgift enligt lagen om yrkesskadeförsäkring och vilken vid debitering i riks-försäkringsanstalten av dylik 1 — Bihang till riksdagens protokoll 1962. 9 saml. 3 avd. Nr 20

Byggnadsforskningsavgift utgår för kalenderår med tjugu hundra-dels procent av den lön i penningar eller naturaförmåner i form av kost eller bostad, som arbetsgivare under året utgivit till arbetstagare, för vilken arbetsgivaren skall påföras avgift enligt lagen om yrkesskadeförsäkring och vilken vid debitering i riks-försäkringsverket av dylik av-

(Gällande lydelse)

avgift är att hänföra till någon av de i *anstaltens* premietariff under näringsgrenen *byggnadsindustri* upptagna undergrupperna husbyggnad (kodnummer 401) och byggnadshantverk m. m. (kodnummer 403).

Vid beräkning av byggnadsforskningsavgift skall hänsyn icke tagas till arbetstagare, vars lön hos arbetsgivaren under året ej uppgått till trehundra kronor, och ej heller till arbetstagares lön i vad lönen överstiger *femtontusen* kronor för år räknat.

Angående debitering — — — — — särskilt stadgat.

(Föreslagen lydelse)

gift är att hänföra till någon av de i *verkets* premietariff under näringsgrenen *byggnadsindustri* upptagna undergrupperna husbyggnad (kodnummer 401) och byggnadshantverk m. m. (kodnummer 403).

Vid beräkning av byggnadsforskningsavgift skall hänsyn icke tagas till arbetstagare, vars lön hos arbetsgivaren under året ej uppgått till trehundra kronor, och ej heller till arbetstagares lön i vad lönen överstiger *tjugutvåtusen* kronor för år räknat.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1963; dock skola äldre bestämmelser alltjämt äga tillämpning beträffande byggnadsforskningsavgift för år 1962 eller tidigare år.

Motion

I samband med propositionen har utskottet behandlat en i anledning därav i andra kammaren väckt motion, nr 696, av herr *Rydén m. fl.*

I motionen hemställes att riksdagen måtte dels avslå Kungl. Maj:ts hemställan om antagande av det genom propositionen framlagda författningsförslaget, dels ock »besluta avskaffa byggnadsforskningsavgiften med verkan från den 1 januari 1963, samt besluta att förordningen den 22 april 1960 angående byggnadsforskningsavgift från nämnda datum upphör att gälla utom beträffande avgifter för år 1962 eller tidigare år».

Redogörelse för de till stöd för motionsyrkandena åberopade skälen lämnas här nedan (s. 7 f).

I detta sammanhang vill utskottet anmärka att i anledning av propositionen ytterligare en motion, nr 697, likaledes av herr *Rydén m. fl.* väckts i andra kammaren. Sagda motion har hänvisats till statsutskottet.

Historik

Med hänsyn särskilt till den här förevarande motionens innehåll vill utskottet redovisa huvuddragen av byggnadsforskningsavgiftens tillkomsthistoria.

För att erhålla möjligheter att samordna och systematisera byggnadsforskningen och kunna rationellt utnyttja forskningsresurserna beslöt statsmakterna år 1942 att inrätta ett särskilt statligt organ, *statens kommitté för byggnadsforskning*. Till kommitténs förfogande ställdes vissa anslag på driftbudgeten.

Särskilda utredningar av år 1946 och 1947 behandlade i avgivna betänkanden frågan om inrättande av ett centralt organ för samordning av den tekniska och ekonomiska forskningsverksamheten på husbyggandets område. Utredningarna utmynnade i förslag om inrättande av ett statligt byggnadsinstitut, vars verksamhet skulle helt bestridas av statsmedel. Förslagen resulterade icke i någon proposition.

Sedan behovet av en insats på byggnadsforskningens område med alltmera eftertryck omvittnats, bl. a. av 1951 års bostadsutredning, utarbetades i februari 1953 inom socialdepartementet en promemoria innehållande riktlinjer för en lösning av problemen efter en ny linje. I promemorian föreslogs bl. a. att forskningen skulle finansieras genom en särskild avgift, som skulle påläggas arbetsgivarna i byggnadsfacket. Från avgiftsskyldighet skulle staten undantagas. Staten skulle å andra sidan bestrida kostnaderna för driften av det centralorgan, *statens nämnd för byggnadsforskning*, som enligt förslaget skulle omhänderha forskningen.

I huvudsaklig anslutning till de i nämnda promemoria uppdragna riktlinjerna utarbetades förslag till förordning angående byggnadsforskningsavgift.

I propositionen (nr 163 jfr SL³U 13, rskr. 306) med författningsförslaget anförde (prop. s. 39) dåvarande *chefen för socialdepartementet, statsrådet Sträng*, bl. a. följande:

Såsom i promemorian framhållits, torde byggnadsindustrin — till skillnad från många andra industrigrenar — på grund av sin struktur icke utan särskilda åtgärder kunna förväntas göra en tillräckligt vägande, självständig insats i syfte att lösa de egna forsknings- och rationaliseringsproblemen. I rådande statsfinansiella läge har det ansetts angeläget att icke belasta statsbudgeten med utgifter av den storleksordning, som erfordras om forskningsverksamheten skall giva ett med hänsyn till byggnadsverksamhetens samhällsekonomiska betydelse godtagbart resultat. Från dessa utgångspunkter har promemorian velat anvisa en annan väg för forskningens finansiering. Det har sålunda föreslagits, att forskningen skall finansieras genom en särskild avgift, som skall påläggas arbetsgivarna i byggnadsfacket. — — — Jag ansluter mig helt till de i promemorian angivna synpunkterna i dessa hänseenden och biträder därför till en början de i promemorian gjorda förslagen, att en byggnadsforskningsavgift skall uttagas — — —.

I utlåtande av *sammansatt stats- och tredje lagutskott* har inledningsvis erinrats (s. 17) om att statens medverkan i en eller annan form för att lösa byggnadsindustriens forskningsproblem bedömts nödvändig. Utskottet angav vidare, att enligt vissa yttranden över den till grund för propositionen liggande promemorian byggnadsforskningen till och med borde betraktas som en rent statlig angelägenhet och kostnaderna alltså helt bestridas över statsbudgeten genom skatter eller andra medel, men att departementschefen icke velat gå så långt. Efter att ha konstaterat det stora behovet av forskning inom byggnadsbranschen samt angivit att — vid det förhållandet att byggnadsindustrien inte utan statens medverkan förmår effektivt stödja byggnadsforskningen — skäl kunde anföras för att alla för forskningen behövlige medel borde tagas ut skattevägen och anslås å driftbudgeten, angav utskottet vidare att principiella betänkligheter kunde möta mot att låta utgifter till allmänna ändamål bli beroende av inkomster, vilkas storlek det ej var möjligt att med säkerhet beräkna. Utskottet anförde därefter bl. a. följande:

Propositionens förslag om byggnadsforskningsavgift torde vidare, enligt vad propositionen ger vid handen, i stor utsträckning ha bitratts av byggnadsbranschens organisationer. Med hänsyn härtill kan den i propositionen föreslagna anordningen sägas mindre gå ut på en pålaga än tillhandahålla ett på grund av byggnadsindustriens struktur önskvärt bistånd från statens sida i syfte att ifrågavarande industri skall själv kunna åvägabringa erforderlig forskning. Av nu anförda skäl finner sig utskottet kunna godtaga den sammankoppling av inkomster och utgifter, som det framlagda förslaget innebär.

Utskottet föreslog bl. a. riksdagen att med vissa ändringar antaga det i propositionen intagna förslaget till förordning om byggnadsforskningsavgift.

Till utskottets utlåtande var fogade reservationer, i vilka bl. a. principiella uttalanden gjordes i finansieringsfrågan.

I den uti första kammaren förekommande debatten i ärendet uttalade (prof. nr 20 s. 90 f) *statsrådet Sträng* bl. a. att man nog med det statsekonomiska och finansiella läget som motivering fick räkna med den föreslagna finansieringsmetoden som relativt permanent.

Riksdagen fattade beslut i enlighet med vad utskottet hemställt.

Ändringar i förordningen har företagits åren 1955 (prop. 52, L³U 3, rskr. 77) och 1958 (prop. 75, SL³U 1, rskr. 271).

Ny förordning om byggnadsforskningsavgift har därefter antagits att gälla från den 1 januari 1961 (prop. 56/1960, L³U 10/1960, rskr. 166/1960). Med den nya förordningen avsågs, enligt vad i propositionen angivits (s. 1), varken att utsträcka avgiftsskyldigheten till nya verksamhetsområden eller att höja avgiften, utan ändringarna åsyftade att bringa förordningen i närmare överensstämmelse med bl. a. vissa för yrkesskadeförsäkringen gällande bestämmelser.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I syfte att skapa underlag för en utökning av forsknings- och rationaliseringsverksamheten inom byggnadsfacket föreslås nu vissa ändringar i förordningen angående byggnadsforskningsavgift. Ändringarna innebär, att den övre gränsen för avgiftspliktig lön höjes från 15 000 till 22 000 kronor samt att procenttalet för avgiftsuttaget höjes från 0,15 till 0,20 procent. Avgifterna stiger härigenom med ca 50 procent. (En motsvarande ökning av statens tillskott till forskningsverksamheten föreslås ske genom uppräknings av anslaget till byggnadsforskning.)

Gällande bestämmelser m. m.

I fråga om gällande bestämmelser liksom beträffande statens råds för byggnadsforskning förslag om höjning av byggnadsforskningsavgiften samt remissyttrandena över förslaget hänvisas till propositionen s. 4—10 (uttalanden av remissorganen i frågan om avgiftsfinansiering redovisas å s. 8—10).

Departementschefen

I propositionen anför departementschefen följande:

»Forsknings- och rationaliseringsverksamheten på byggandets område erhåller sedan år 1954 finansiellt stöd genom den s. k. byggnadsforskningsavgiften samt ett särskilt anslag av statsmedel. Avgiften beräknas på viss del av lönesumman inom byggnadsindustrin och utgår f. n. med 0,15 % av detta underlag. Avgifterna uppgår till drygt 3 miljoner kr för år. Statens anslag är för innevarande budgetår upptaget till 530 000 kr.

Statens råd för byggnadsforskning har gjort framställning om höjning av såväl byggnadsforskningsavgiften som statens anslag till byggnadsforskning. Därvid har rådet anført, att den snabbt fortgående ökningen av byggnadsverksamheten och utvecklingen av nya byggnadsmetoder framkallat behov av ökad forskning på området. Bland de myndigheter och organisationer, som yttrat sig över rådets förslag till avgiftshöjning, råder i stort sett enighet om att forskningsverksamheten och de ekonomiska resurserna för densamma bör utökas.

För egen del ansluter jag mig till denna uppfattning. Det torde vara allmänt erkänt, att forskningen på detta område är av stor betydelse för möjligheterna att förbättra och förbilliga byggandet. Med hänsyn till storleken av kostnaderna för byggnadsverksamheten blir forskningsresultaten av stor vikt ur samhällsekonomisk synpunkt. Särskilt på bostadsbyggandets område är de av direkt betydelse också för den enskilde. En ökning av forsk-

nings- och rationaliseringsverksamheten på byggandets område framstår därför som angelägen.

Vissa frågor rörande inriktningen av forskningsverksamheten på olika uppgifter har behandlats av rådet och en del av remissorganen. Med anledning härav vill jag erinra om att gällande förutsättningar för denna forskningsverksamhet innebär, att fördelningen av tillgängliga forskningsmedel på skilda ändamål ej skall bindas av detaljerade direktiv från statsmakternas sida. I enlighet härmed anser jag mig inte böra ta ställning till rådets och remissorganens uttalanden i detta avseende.

Rådets förslag om höjning av byggnadsforskningsavgiften har mött erinringar av principiell art från ett par remissorgan, som hävdar att forskningen inte bör finansieras genom avgifter utan genom anslag på statsbudgeten. Som skäl för denna uppfattning anföres bl. a., att forskningen berör allmänna intressen och att avgifterna i sista hand får betalas av de boende i nybyggda hus. Med anledning härav vill jag framhålla, att forskningsavgifternas effekt på den enskildes boendekostnader är så ringa, att den torde sakna praktisk betydelse. Samtidigt är det uppenbart, att den nytta forskningsverksamheten medför i första hand kommer bostadskonsumenterna till del. Jag finner inte anledning föreligga att nu frångå det hittillsvarande finansieringssystemet. I likhet med flertalet av remissorganen förordar jag, att ökade ekonomiska resurser ställes till forskningens förfogande genom en höjning av byggnadsforskningsavgiften.

Storleken av de årliga avgiftsinkomsterna är beroende av två faktorer, avgiftsunderlaget och uttagsprocenten. Avgiftsunderlaget påverkas av bl. a. den övre gränsen för avgiftspliktig lön, f. n. 15 000 kr. Byggnadsforskningsrådet har föreslagit, att uttagsprocenten skall höjas från 0,15 till 0,25 procent. I fråga om den nämnda övre gränsen har rådet uttalat den åsikten, att denna begränsning av avgiftsunderlaget bör slopas. Rådet har dock inte framlagt något förslag härom.

Kungl. Maj:t har tidigare denna dag beslutat att till lagrådet remittera ett förslag till lag om allmän försäkring m. m. Vid anmälan av denna fråga har jag bl. a. föreslagit en höjning till 22 000 kr av det högsta lönebelopp, som skall beaktas vid bestämmande av arbetsgivares avgifter till sjukförsäkringen och yrkesskadeförsäkringen. Det synes lämpligt, att motsvarande höjning genomföres beträffande de löner, som utgör underlag för bestämmande av byggnadsforskningsavgiften. En sådan ändring medför, enligt inom riks-försäkringsverket utförda beräkningar, en ökning av avgiftsunderlaget med ca 12,5 procent.

Rådet för byggnadsforskning har med sitt förslag avsett att uppnå en årlig inkomst av byggnadsforskningsavgifter uppgående till 4,8 miljoner kr. Jag förordar, att uttagsprocenten för avgiften höjes i den omfattning som erfordras för att den årliga inkomsten av avgifterna skall komma att uppgå till ungefär nämnda belopp. Med hänsyn till den föreslagna höjningen

av gränsen för avgiftspliktig lön kan, enligt verkställda beräkningar, denna inkomstsumma uppnås vid en uttagsprocent av 0,20. Jag vill tillägga, att inkomstsumman kan komma att öka genom fortsatta lönestegringar samt ökat antal arbetstagare inom byggnadsindustrin.

Vad jag här förordat i fråga om avgiftsunderlaget och uttagsprocenten föranleder vissa ändringar i 2 § i förordningen angående byggnadsforskningsavgift. Ändringarna bör träda i kraft den 1 januari 1963. Härvid förutsätter jag, att riksförsäkringsverket gör en särskild beräkning av den preliminära avgiften för år 1963, så att avgiftshöjningen får effekt redan under nämnda år. — Med hänsyn till de bestämmelser, som numera gäller i fråga om besvär över riksförsäkringsverkets beslut angående debitering och uppbörd av arbetsgivaravgifter, bör 3 § utgå ur förordningen.

Ett förslag till förordning om ändring i förordningen angående byggnadsforskningsavgift har upprättats inom socialdepartementet.

Vad härefter angår statens anslag till byggnadsforskningen anser jag, att det bör ökas i samma omfattning som forskningsavgiften, dvs. med ca 50 procent.»

Motionens närmare innehåll

Efter att inledningsvis ha erinrat om propositionens huvudsakliga innehåll anför motionärerna följande:

Behovet av forskning på byggandets område är stort. Byggnadsverksamheten är av sådan storleksordning, att felaktiga metoder vid uppförande av byggnader kan medföra förluster som i pengar räknade mångdubbelt överstiger kostnaderna för byggnadsforskning. Därför är det angeläget, både av hänsyn till samhället och den enskilde och icke minst för tillgodoseende av bostadskonsumenternas intressen, att byggnadsforskningen får ett fullgott stöd.

Sättet att finansiera byggnadsforskningen har emellertid sedan länge varit starkt kritiserat, varvid det har hävdats att avgiftsfinansieringen från principiella utgångspunkter är felaktig. Det torde också vara ostridigt, att huvudskälet för införande av byggnadsforskningsavgiften år 1954 var, att dåvarande statsfinansiella läge icke medgav skattefinansiering av en tillräckligt omfattande forskningsverksamhet. Avgiften betraktades därför av många som ett provisorium, vilket snarast borde ersättas med finansiering över statsbudgeten.

I remissyttranden till förevarande förslag har vägande kritik mot avgiftsfinansieringen anförts av HSB och Näringslivets byggnadsdelegation. Byggnadsdelegationen anför bl. a.:

»Den betydande höjning av byggnadsforskningsavgiften, som nu föreslås av rådet för byggnadsforskning, aktualiserar ånyo de principiella betänkligheter som kan anföras mot att behövliga medel till denna forskningsgren tages ut i form av en obligatorisk avgift och ej på sedvanligt sätt skattevägen genom anslag å driftbudgeten. Byggnadsforskningen berör i hög grad allmänna intressen och borde med hänsyn härtill — i den mån forskningen icke ingår som ett normalt led i byggnadsföretagens verksamhet — bestri-

das av statsmedel. Det förhållande, att byggnadsforskningen finansieras med en för ändamålet särskilt fastställd avgift medför, att någon avvägning mellan utgifterna för denna forskning och annan statsstödd forskning ej förekommer. Möjligheterna att pröva huruvida behov av medlen verkligen föreligger i den omfattning som svarar mot inkomsterna minskas härigenom. Utgifterna för byggnadsforskningen blir lätt rättfärdigade enbart av den omständigheten att avgiftsmedel influtit.

Genom den av rådet föreslagna höjningen av avgiften och genom att rådet förutskickat behov av ytterligare stegring inom en snar framtid, framträder finansieringssystemets olägenheter allt starkare på samma gång som avgiftens karaktär av pålaga eller särskild beskattning av byggnadsbranschen betonas. Ju högre avgiften blir, desto svårare blir nämligen med nuvarande statsfinansiella förutsättningar en önskvärd övergång från avgiftsfinansiering till skattefinansiering. Den nuvarande särbeskattningen, som i varje fall indirekt drabbar byggnadsindustrins omsättning, kan slutligen i än högre grad än tidigare ifrågasättas efter den allmänna varuskattens införande. Den dubbelbeskattning som härigenom uppkommer drabbar dessutom särskilt hyresgäster i nyuppförda fastigheter med i förhållande till äldre bostäder högre hyror.»

Vi kan till fullo instämma i ovanstående kritik av avgiftsfinansieringen. Det principiellt betänkliga i denna finansiering framträder närmast vid beaktande av att forskningen enligt sin natur ger resultat först i framtiden och därför icke med fog kan antas komma alla avgiftsskyldiga till gagn. Det synes särskilt omotiverat att byggnadsfacket ensamt av alla näringsfack åläggs att betala obligatoriska forskningsavgifter. Bärande motiv för att statens stöd till byggnadsforskningen till skillnad från andra forskningsgrenar, vilka samhället ekonomiskt stöder, inte skall finansieras med allmänna skattemedel, kan knappast anföras. Ytterligare ett skäl att avskaffa nuvarande finansieringsform är slutligen, att en betydande irritation finns över det administrativa krångel som avgiften för med sig.

Av dessa skäl bör byggnadsforskningsavgiften avskaffas, vilket synes kunna ske med verkan från den 1 januari 1963. Förordningen den 22 april 1960 angående byggnadsforskningsavgift bör till följd härav upphöra att gälla från den 1 januari 1963 utom beträffande avgifter från år 1962 eller tidigare som vid denna tidpunkt ännu ej inbetalats. Det förutsattes ankomma på utskottet att utforma de lagtexter, som är erforderliga i detta sammanhang.

Statens bidrag till byggnadsforskningen bör i samband med den särskilda avgiftens bortfallande utökas med det belopp, som motsvarar förväntat utfall från avgiften enligt de nya bestämmelser som föreslås i propositionen, dvs. för helt år räknat med 4,8 milj. kronor. Med beaktande av att två uppbördsterminer infaller under våren 1963, synes statens anslag böra höjas med 1,6 milj. kronor budgetåret 1962/63.

Utskottet

Byggnadsforskningens betydelse för möjligheterna att förbättra och förbilliga byggnadsproduktionen vitsordas allmänt. Såsom departementschefen framhållit, blir med hänsyn till storleken av kostnaderna för byggnadsverksamheten forskningsresultaten av stor vikt från samhällsekonomisk synpunkt. De är också, särskilt på bostadsbyggnadsområdet, av direkt betydelse

för den enskilde. I likhet med såväl departementschefen och motionärerna som flertalet remissinstanser finner även utskottet en ökning av den ifrågasvarande forskningsverksamheten angelägen. Härför är ytterligare anslag erforderliga.

Såsom departementschefen jämväl framhållit, bör även i fortsättningen gälla att fördelningen av tillgängliga medel inte skall bindas av detaljerade direktiv från statsmakternas sida. Här må allenast framhållas att det är av vikt att forskningen inte begränsas till frågor, som har omedelbart samband med själva byggandet, utan även inriktas på andra för verksamheten betydelsefulla spörsmål såsom exempelvis olika former av samhällsplanering. För erhållande av största möjliga utbyte av de för forskningen tillgängliga medlen synes det vidare vara av betydelse att — såsom hittills torde varit fallet — grundläggande konkurrensprinciper tillämpas vid medlens fördelning.

Motionärerna liksom ett par av remissinstanserna har rest invändningar mot sättet att finansiera den förevarande forskningen. Det har härvid hävdats att erforderliga medel inte bör anskaffas genom en särskild byggnadsproducenterna åvilande avgift utan bör helt uttagas skattevägen genom anslag på statsbudgeten.

Jämväl utskottet finner — i likhet med vad sammansatt stats- och tredje lagutskott angav (ovan s. 4) i utlåtande vid 1953 års riksdag — att i och för sig skäl kan anföras för att alla de för forskningen behövliga medlen anslås å driftsbudgeten.

I den nu förevarande propositionen framhåller emellertid departementschefen i denna del att forskningsavgiftens effekt på den enskildes boendekostnader är så ringa, att den torde sakna praktisk betydelse, ävensom att den nytta forskningsverksamheten medför i första hand kommer bostadskonsumenterna till del. Departementschefen finner därför inte anledning föreligga att nu frångå det hittillsvarande finansieringssystemet.

Utskottet kan i princip ansluta sig till vad sålunda anförts. Här må ytterligare framhållas, att byggnadsbranschen på grund av sin speciella struktur inte synes själv i erforderlig utsträckning kunna lösa de forsknings- och rationaliseringsproblem, som i och för sig utgör ett normalt led i verksamheten. På grund härav torde avgiften på visst sätt kunna betraktas mindre som en påлага än som ett medel att genom statlig medverkan på ett rationellt sätt lösa dessa forskningsbehov. Utskottet vill emellertid i denna del framhålla att ökade medelsanspråk för forskningsverksamheten synes kunna medföra att en omprövning bör företagas av finansieringen. I samma riktning kan jämväl andra faktorer — såsom en mera väsentlig ökning av den statliga andelen i byggnadsverksamheten eller en ändrad inriktning av forskningen — verka.

Utskottet finner således skäl inte föreligga till avvikelser från propositionen såvitt nu är i fråga. Avslutningsvis må anmärkas att det nuvarande systemet

med direkta bidrag från byggnadsproducenterna i viss mån kan vara ägnat att hos dessa uppbygga och vidmakthålla ett särskilt intresse för den ifrågasvarande forskningsverksamheten.

På sålunda anförda skäl får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte — med avslag å motionen II: 696 — för sin del antaga det genom propositionen framlagda förslaget till förordning om ändring i förordningen den 22 april 1960 (nr 77) angående byggnadsforskningsavgift.

Stockholm den 3 april 1962

På tredje lagutskottets vägnar:

HUGO OSVALD

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Osvald, Lindahl, Kristiansson, Ebbe Ohlsson, Georg Carlsson, Herbert Larsson*, Wirmark och Gunnar Petersson;

från andra kammaren: herrar Johansson i Torp, Nyberg, fru Torbrink*, herrar Wachtmeister*, Grebäck, fröken Anderson i Lerum, herrar Hammarberg och Tobé*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.